

بانک جزوات دوازدهمی ها

دیجی کنکور، رسانه دانش آموزان موفق

ورود به بانک جزوات

برای ورود به بانک جزوات کلیک کنید

نیاز به کنکوریها +
برنامه ریزی
داری؟

آیامی دونستی؟

میدونستید دیجی کنکور، رتبه ۱ برنامه ریزی کنکور در چهار سال اخیر بوده! به ما زنگ بزن نا امیدتون نمیکنیم

۰۲۱-۰۸۴۲۴۱۰

به نام خداوند جان و خرد

آرایه های ادبی

فارسی دوازدهم

تهیه و تنظیم : غلامرضا بیژنی

- (۱) باران رحمت بی حسابش همه را رسیده و خوان نعمت بی دریغش همه جا کشیده. پرده ناموس بندگان به گناه فاحش ندرد و وظیفه روزی به خطای منکر نبرد. فراش باد صبا را گفته تا فرش زمُرَدین بگسترد و دایه ابر بهاری را فرموده تا بنات نبات در مهد زمین پرورد. درختان را به خلعت نوروزی قبای سبز ورق دربر گرفته و اطفال شاخ را به قدم موسم ربيع، کلاه شکوفه بر سر نهاده.
- (۲) چه غم دیوار امت را که دارد چون تو پشتیبان؟ چه باک از موج بحر آن را که باشد نوح کشتیان
- (۳) واصفان حیله جمالش به تحریر منسوب ۷ که: ما عَرْفَنَاكَ حَقَّ مَعِرِفَتِكَ.
- (۴) یکی از صاحب دلان سر به جیب مراقبت فروبرده بود و در بحر مکافحت مستغرق شده
- (۵) دست از مس وجود، چو مردان ره بشوی تا کیمیای عشق بیابی و زر شوی
- (۶) ناله مرغ اسیر این همه بهر وطن است مسلک مرغ گرفتار نفس، هم چو من است
- (۷) در دفتر زمانه فند نامش از قلم هر ملتی که مردم صاحب قلم نداشت
- (۸) تا وارهی از دم ستوران وین مردم نحس دیو مانند
- (۹) بنواخت ز خشم بر فلک مشت آن مشت تویی تو ای دماوند
- (۱۰) تو مشت درشت روزگاری از گردش قرن ها پس افکند
- (۱۱) برگن ز بن این بنا که باید از ریشه، بنای ظلم برکند
- (۱۲) آتش است این بانگ نای و نیست باد هر که این آتش ندارد، نیست باد
- (۱۳) آتش عشق است کاندر نی فتاد جوشش عشق است کاندر می فتاد
- (۱۴) چون من در آن حضرت رسم و تاب آفتتاب آن جمال بر من زند، مرا از خود یاد نیاید
- (۱۵) عشق، آتش است، هرجا که باشد، جز او رخت، دیگری ننهد
- (۱۶) آیینه نگاهت، پیوند صبح و ساحل لبخند گاه گاهت، صبح ستاره باران
- (۱۷) پیش از من و تو بسیار بودند و نقش بستند دیوار زندگی را زین گونه یاد گاران
- (۱۸) وین نغمه محبت بعد از من و تو ماند تا در زمانه باقی است آواز باد و باران
- (۱۹) جزیره های کوچک و بزرگ، مثل وصله های رنگارنگ بر طیلسان آبی مدیترانه دوخته شده است.
- (۲۰) آخرین چراغ امپراتوری روم را موسولینی روشن کرد
- (۲۱) صد تیغ جفا بر سر و تن دید یکی چوب تا شد تهی از خویش و نی اش نهادند
- (۲۲) چون نعمتی پدید آید، بر مرکب شکر نشیم. چون بلایی پدید آید، بر مرکب صبر نشیم. و چون طاعتنی پیدا گردد، بر مرکب اخلاق نشیم
- (۲۳) همه چشم ها به او بود که چراغ علم و فلسفه و کلام را روشن نگاه دارد
- (۲۴) در آن هنگام که بهار حیات علمی و اجتماعی اش فرارسیده بود، ناگهان منقلب شد.
- (۲۵) تابستان وصال، امید بخش و گرم و مهربان و نوازشگر می آمد.
- (۲۶) ما را از غربت زندان شهر به میهن آزاد و دامن گسترمان، کویر می برد
- (۲۷) عطر الهام را در فضای اسرارآمیز آن استشمام کرده است

- ۲۸) آسمان کویر، این نخلستان خاموش و پر مهتابی ...
- ۲۹) هر گاه مشت خونین و بی تاب قلبم را در زیر باران های غیبی سکوتش می گیرم
- ۳۰) این دریای سبز معلقی که بر آن مرغان الماس پر، ستار گان زیبا و خاموش، تک تک از غیب سر می زند
- ۳۱) گل های الماس شکفتند و قندیل زیبای پروین سر زد
- ۳۲) آن باغ پر از گل های رنگین و معطر شعر و خیال و الهام و احساس که قلب پاک کودکانه ام همچون پروانه شوق در آن می پرید در سوم سرد این عقل بی درد و بی دل پژمرد.
- ۳۳) شاهد نیاز نیست که در محضر آورند در دادگاه عشق رگ گردنت گواه
- ۳۴) اگر کوه آتش بود بسپر ازین، تنگ خوار است اگر، بگذرم
- ۳۵) گرچه بیرون تیره بود و سرد، همچون ترس / ... قهوه خانه گرم و روشن بود، همچون شرم
- ۳۶) و دمش، چونان حدیث آشنايش گرم
- ۳۷) چوب دستی مُنتشا مانند در دستش
- ۳۸) همگنان خاموش، / گرد بر گردش، به کردار صدف بر گرد مروارید، پای تا سر گوش
- ۳۹) آن که هر گز چون کلید گنج مروارید / گم نمی شد از لبیش بخند
- ۴۰) چاه چونان ژرفی و پهناش، بی شرمیش ناباور و غم انگیز و شگفت آوذ
- ۴۱) پهلوان هفت خوان، اکنون طعمه دام و دهان خوان هشتم بود
- ۴۲) صدای شوم و نامردانه اش در چاه سار گوش می پیچید
- ۴۳) مرد نقال از صدایش ضجه می بارید و نگاهش مثل خنجر بود
- ۴۴) به دشت دل گیاهی جز گل رویت نمی روید من این زیبا زمین را آزمودم میهن ای میهن
- ۴۵) عاشق آن باشد که چون آتش بود گرم رو، سوزنده و سرکش بود
- ۴۶) چون بتا بد آفتاب معرفت از سپهر این ره عالی صفت...
- ۴۷) گردنش مثل گردن همان غاز مادرمرده ای بود که در همان ساعت در دیگ مشغول کباب شدن بود
- ۴۸) صدایش بریده از نی پیچ حلقوم بیرون آمد
- ۴۹) غاز گلگونم، طعمه این جماعت کرکس صفت شده، در گورستان شکم آقایان ناپدید گردید
- ۵۰) خنده تو برای دستان من شمشیری است آخته
- ۵۱) ای فکر دور پرواز من ، بال های عقاب آسایت را از پرواز بازدار و تو ای کشتی تندرو خیال من ، همین جا لنگر انداز

جناس:

- ۱) آتش است این بانگ نای و نیست باد هر که این آتش ندارد، نیست باد
نیست و نیست جناس تام: واژه نیست در مصراع اول فعل منفی اسنادی است و در مصراع دوم اسم در معنی نابود
باد و باد: جناس تام : واژه باد در مصراع اول در معنی «هوا» است و در مصراع دوم فعل اسنادی دعایی است
- ۲) نی، حریف هر که از یاری برید پرده هایش پرده های ما درید پرده اول: آهنگ و مقام
موسیقی / پرده دوم: حجاب و ستر

- (۳) کاووس کیانی که کی اش نام نهادند کی بود؟ کجا بود؟ کی اش نام نهادند
کی در مصراع اول با کی مصراع دوم: جناس تام پادشاه / چه وقت و چه زمانی
- (۴) نتوان وصف تو گفتن که تو در فهم نگنجی نتوان شبه تو گفتن که تو در وهم نیایی
فهم و وهم: جناس ناهمسان اختلافی
- (۵) همه غیبی تو بدانی، همه عیبی تو بپوشی جناس ناهمسان اختلافی: غیب و عیب
- (۶) وجه خدا اگر شوَدَت منظر نظر زین پس شکی نماند که صاحب نظر شوی
منظر نظر: جناس ناهمسان افزایشی
- (۷) بگرای چو اژدهای گرزه بخروش چو شرزه شیر ارغند گرزه و شرزه: جناس ناهمسان اختلافی
- (۸) بشنو از نی چون حکایت می کند از جدایی ها شکایت می کند
حکایت و شکایت: جناس ناهمسان اختلافی
- (۹) هر کسی کاو دور ماند از اصل خویش باز جوید روزگار وصل خویش اصل و وصل: جناس ناهمسان اختلافی
- (۱۰) تن زجان و جان زتن مستور نیست لیک کس را دید جان دستور نیست
مستور و دستور: جناس ناهمسان اختلافی
- (۱۱) روزها گر، رفت گو رو، باک نیست تو بمان، ای آن که جز تو پاک نیست
باک و پاک: جناس ناهمسان اختلافی
- (۱۲) در عالم پیر، هر کجا برنایی است عاشق بادا که عشق خوش سودایی است
عاشق و عشق: اشتقاد و جناس ناهمسان افزایشی
- (۱۳) دیروز اگر سوخت ای دوست، غم برگ و بار من و تو امروز می آید از باغ، بوی بهار من و تو
بار و بهار: جناس ناهمسان افزایشی
- (۱۴) آنجا در آن بربخ سرد در کوچه های غم و درد غیر از شب آیا چه می دید چشمان تار من و تو
سرد و درد: جناس ناهمسان اختلافی
- (۱۵) دارد اسارت تو به زینب اشارتی از اشتیاق کیست که چشمت کشیده راه
اسارت و اشارت: جناس ناهمسان اختلافی
- (۱۶) چنین گفت موبد به شاه **جهان** جناس ناهمسان اختلافی که درد سپهبد نماند **نهان**
- (۱۷) به دستور فرمود تا ساروان هیون آرد از دشت، صد کاروان
کاروان و ساروان: جناس ناهمسان اختلافی
- (۱۸) رخ شاه کاووس پر شرم دید سخن گفتش با پسر نرم دید
شرم و نرم: جناس ناهمسان اختلافی

<p>(۱۹) چو او را بدیدند برخاست غو غَوْ وَ نَوْ: جناس ناهمسان اختلافی</p> <p>(۲۰) مُلک اینجا بایدт انداختن مُلک و مِلک: جناس ناهمسان حرکتی</p>	
<p>حسن تعلیل</p> <p>(۱) تا چشم بشر نبیند روی بنهفته به ابر، چهر دلبند</p> <p>(۲) تو قلب فسرده زمینی از درد، ورم نموده یک چند</p> <p>(۳) با خاک عجین آمد و از تاک عیان شد خون دل شاهان که می اش نام نهادند</p> <p>(۴) صد تیغ جفا بر سر و تن دید یکی چوب تا شد تهی از خویش و نی اش نام نهادند</p> <p>(۵) دلگرمی و دم سردی ما بود که گاهی مردادمه و گاه دی اش نام نهادند</p> <p>(۶) و از آن است که پیامبران همه از اینجا برخاسته اند</p>	
<p>تناقض (متناقض نما . پارادوکس)</p> <p>(۱) همچونی زهری و تریاقی که دید؟ همچونی دمساز و مشتاقی که دید؟</p> <p>(۲) بازآ که در هوایت خاموشی جنونم فریادها برانگیخت از سنگ کوهساران</p> <p>(۳) آسمان کویر، این نخلستان خاموش و پر مهتابی ...</p> <p>(۴) در سوم سرد این عقل بی درد و بی دل پژمرد</p> <p>(۵) لبریز زندگی است نفس های آخرت آورده مرگ گرم به آغوش تو پناه</p> <p>(۶) معلم را می دیدم که بی حرکت بر جای خویش ایستاده است و با نگاههای خیره و ثابت، پیرامون خود را می نگرد</p>	
<p>سجع</p> <p>(۱) من خدای را، عز و جل که طاعت ش موج قربت است و به شکر اندرش مزید نعمت</p> <p>(۲) هر نفسی که فرو می رود، مُمدّ حیات است و چون برمی آید، مفرح ذات</p> <p>(۳) بارانِ رحمت بی حسابش همه را رسیده و خوان نعمت بی دریغش همه جا کشیده</p> <p>(۴) پرده ناموس بندگان به گناه فاحش ندرد و وظیفه روزی به خطای منکر نبرد</p> <p>(۵) یکی را از ملوک عجم حکایت کنند که دست تطاول به مال رعیت دراز کرده بود و جور و اذیت آغاز کرده .</p>	
<p>ایهام و ایهام تناسب</p> <p>(۱) گفت: رو، صبح آی قاضی نیمه شب بیدار نیست آن که هشیار نباشد</p> <p>(۲) تا وارهی از دم ستوران وین مردم نحس دیو مانند کنار، پهلو</p> <p>(۳) از سیم به سر یکی کله خود ز آهن به میان یکی کمر بند ۱ کمر ۲ میان کوه</p> <p>(۴) تو قلب فسرده زمینی از درد، ورم نموده یک چند ۱ یخ زده و منجمد ۲ افسرده</p>	

۵) بوی جوی مولیان مدهوشم کرد.

۱ رایحه ۲ آرزو و امید

۶) آنجا در آن بربزخ سرد در کوچه های غم و درد غیر از شب آیا چه می دید چشمان تار من و تو؟

۱ سرد ۲ بی روح و افسرده

۷) سجده بهترین حالتی بود که می توانست **مرا با خاک هم سطح و یکسان کند**.

۱) من با سجده کردن با خاک هم سطح می شدم و دیده نمی شدم

۲) من با سجده در برابر عظمت خالق، پست و کوچک می شوم

۸) قرسیم تو را ببیند و شرمندگی کشد
یوسف، بگو که هیچ نیاید برون ز چاه

۱) یقین دارم. ۲) واهمه دارم.

۹) چو پیش پدر شد سیاوش پاک نه دود نه آتش نه گرد و نه خاک

۱) تمیز ۲) بی گناه

۱۰) قهوه خانه گرم و روشن بود، همچون شرم / راستی، **کانون گومی** بود

۱) مقابله سرد ۲) بامهر و صمیمی بود.

۱۱) این گلیم تیره بختی هاست / خیس خون داغ سهراب و سیاوش ها

۱) درد و غصه ۲) خون داغ و گرم

۱۲) ناگهان انگار/ بر لب آن چاه... سایه ای را دید / او شغاد آن فابرا در بود

۱) برادر ناتنی ۲) ناجوانمرد

ایهام تناسب

۱) لب و دندان سنایی همه توحید تو گوید مگر از آتش دوزخ بودش **روی رهایی**

روی: ایهام تناسب بالب و دندان ۱) روی، چهره ۲) امکان یافتن

۲) باید عزیزانست را ترک گویی و به همان شهر بی مهر، به همان دیار بی یار، به همان هوای غبار آلود، به همان

آسمان دودگرفته بازگردی مهر ایهام تناسب دارد: ۱) محبت ۲) خورشید که با هوا و آسمان تناسب دارد

استعاره

۱) فراش باد صبا را گفته تا فرش **زمُرَدِین** بگسترد.

استعاره از سبزه و گیاه

۲) چه غم دیوار امت را که دارد چون تو پشتیبان؟

استعاره از اتفاقات ناموافق

۳) یکی از دوستان گفت: از این **بوستان** که بودی ما را چه تحفه کرامت کردی؟

استعاره از عالم معارف الهی و مکافشه

- (۴) به خاطر داشتم که چون به درخت گل رسم، دامنی پر کنم هدیه اصحاب را .
استعاره از جمال حق
- (۵) چون برسیدم بوی گلم چنان مست کرد که دامن از دست برفت.
استعاره از تجلیات حق
- (۶) یک دم غریق بحر خدا شو، گمان مبر کز آب هفت بحر، به یک موی، تر شوی
استعاره از معرفت حق
- (۷) فاله مرغ اسیر این همه بهر وطن است / مسلک مرغ گرفتار قفس، هم چو من است
ناله: استعاره از شعر شاعر/ مرغ اسیر: استعاره از خود شاعر
- (۸) خانه ای کاو شود از دست اجانب آباد زاشک ویران گُش آن خانه که بیت الحَزَن است
استعاره از وطن
- (۹) ای دیو سپید پای دربند آوردن «ای» بای دیو و گند: تشخیص
دیو سپید و گبد گیتی: استعاره از کوه دماوند
- (۱۰) از سیم به سر یکی گله خُود کمربند کمربند آهنی: استعاره از صخره های تیره رنگ میان کوه
سیم: استعاره از برف روی کوه
- (۱۱) تا وارهی از دم ستوران با شیر سپهر، بسته پیمان
ستوران: استعاره از مردم نادان با اختر سعد کرده پیوند
- (۱۲) تو قلب فسرده زمینی تا درد و ورم فرو نشیند
 Shir سپهر: استعاره از خورشید از درد، ورم نموده یک چند
- (۱۳) آتش: استعاره از خشم و نفرت وان آتش خود نهفته مپسند آتش: استعاره از خشم و نفرت
آتش: استعاره از برق زین سوخته جان، شنو یکی پند
- (۱۴) شو منفجر ای دل زمانه پنهان مکن آتش درون را
آتش: استعاره از دمادان با این پند سیاه بخت فرزند
- (۱۵) ای مادر سر سپید, بشنو مادر: استعاره از دماوند بنشین به یکی کبود اورند
- (۱۶) برکش ز سر این سپید معجر بفکن ز پی این اساس تزوير
سپید معجر: استعاره از برف است
- (۱۷) برکن ز بن این بنا که باید ظلم
اضافه استعاری از ریشه، بنای ظلم برکند
- (۱۸) بعد از این وادی عشق آید پدید آتش: استعاره از عشق
آتش: استعاره از مصطفی
- (۱۹) تو را به خدا بگو فلاں هنوز از خواب بیدار نشده و شرّ این غول بی شاخ و دُم را از سر ما بگن
آتش: استعاره از مصطفی
- (۲۰) این گره فقط به دست خودت گشوده خواهد شد
گره: استعاره از مشکل
- (۲۱) اما خنده ات که رها می شود / تمامی درهای زندگی را / به رویم می گشاید.

(۲۳) عشق من، خنده تو / در تاریک ترین لحظه ها می شکفت

شکفتن خنده: استعاره (خنده به گلی شبیه شده است که می شکفت)

(۲۴) دلم می خواهد بر بال های باد بنشینم .

(۲۵) مگر روزی به پایان این دریای بی کران رسم

(۲۶) ای فکر دور پرواز من ، بال های عقاب آسایت را از پرواز بازدار

تشخیص: غیرانسان اگر مخاطب قرار گیرد، تشخیص (استعاره) است.

(۲۷) دلم را داغ عشقی بر جبین نه زبانم را بیانی آتشین ده جبین دل: تشخیص و استعاره

(۲۸) ای مهریان تراز برگ در بوسه های باران بیداری ستاره، در چشم جویاران

بوسه های باران: برخورد قطرات باران با برگ؛ اضافه استعاری / چشم جویاران: اضافه استعاری

(۲۹) چشم آبی سرد که در تموز سوزان کویر، گویی از دل یخچالی بزرگ بیرون می آید. از دامنه کوه های شمالی

ایران به سینه کویر سرازیر می شود و از دل ارگ مزینان سر بر می دارد. از اینجا درختان کهنه که سالیانی دراز

سر بر شانه هم داده اند، آب را تا باستان و مزرعه مشایعت می کنند

استعاره مکنیه و تشخیص: سینه کویر، دل یخچال، دل ارگ مزینان و سر بر شانه هم دادن درختان

(۳۰) درختش، غارش، کوهش، هر صخره سنگش و سنگریزه اش آیات وحی را بر لب دارد .

آیات وحی را بر لب دارد: تشخیص، استعاره مکنیه

(۳۱) در کنار آن مدینه پلید و در قلب آن کویر بی فریاد، سر در حلقوم چاه می برد و می گریست

قلب کویر: اضافه استعاری و تشخیص / حلقوم چاه: اضافه استعاری و تشخیص

(۳۲) این فصل فصل من و توست فصل شکوفایی ما

برخیز با گل بخوانیم اینک بهار من و تو تشخیص و استعاره مکنیه: بخوانیم با گل

(۳۳) در سوم سرد این عقل بی درد و بی دل پژمرد عقل بی درد و بی دل: تشخیص

(۳۴) آن همه زیبایی ها که درونم را پر از خدا می کرد، به این علم عددین مصلحت اندیش آلود

علم عددین مصلح تاندیش: تشخیص و استعاره مکنیه

(۳۵) آه، این سر بریده ماه است در پگاه؟ یا نه! سر بریده خورشید شامگاه؟

سر ماه و سر خورشید: اضافه استعاری و تشخیص

(۳۶) چنین است سوگند چرخ بلند که بر بی گناهان نیاید گزند

چرخ بلند: استعاره از آسمان تشخیص: سوگند چرخ بلند

(۳۷) پهلوان هفت خوان، اکنون / طعمه دام و دهان خوان هشتم بود

اضافه استعاری و تشخیص: دهان خوان هشتم

لُف و نشر

- ۱) با آنکه جیب و جام من از جام و می تهی است
ما را فراغتی است که جمشید جم نداشت
- ۲) این عیار مهر و کین مرد و نامرد است
مهر و کین مرد و نامرد: لُف و نشر مرتب (مهر مرد و کینه نامرد)
- ۳) کشته هر سو بر کف و دیواره هایش نیزه و خنجر
لُف و نشر مرتب

اسلوب معادله

- ۱) محروم این هوش جز بی هوش نیست
مر زبان را مشتری جز گوش نیست
- ۲) عشق چون آید برد هوش دل فرزانه را
دزد دانا می کشد اول چراغ خانه را
- ۳) نکند جورپیشه سلطانی
که نیاید ز گرگ چوپانی

تلمیح

- ۱) نتوان وصف تو گفتن که تو در فهم نگنجی
تلمیح به حدیثی از حضرت علی دارد: لا يُدِرَكَ كَمْ بَعْدُ الْهِمَّ وَ لا يَنَالَهُ غُوْصُ الْفِطْنَ (کسی که همت های دور پرواز او را در ک نکنند و عقل های زیر ک به کنه آن نرسند)
نیز تلمیح به آیه شریفه: اللَّهُ الذَّي لَيْسَ كَمَثِلَهُ شَيْءٌ
- ۲) همه غیبی تو بدانی، همه عیبی تو پیوشی
تلمیح: همه غیبی تو بدانی: اللَّهُ عَالَمُ الْغَيْبُ وَ الشَّهَادَهُ
مصراع دوم تلمیح به آیه: تَعْزَّمَ مِنْ تَشَاءُ وَ تَذَلَّلُ مِنْ تَشَاءُ
- ۳) مُنْتَ خدای را ، عز و جل که طاعت شن موجب قربت است و به شکر اندرش مزید نعمت
تلمیح دارد به آیه ۷۷ از سوره ابراهیم : «كُنْ شَكَرْتُمْ كَرِيدَنَّكُمْ»
- ۴) ابر و باد و مه و خورشید و فلک در کارند
همه از بهر تو سرگشته و فرمانبردار
شرط انصاف نباشد که تو فرمان نبری
مصراع اول هر دو بیت، تلمیح دارد: «وَ سَخَرَ لَكُمُ الشَّمْسُ وَ الْقَمَرُ»
- ۵) در خبر است از سرور کاینات و مفخر موجودات و رحمت عالمیان و صفوت آدمیان...
رحمت عالمیان: تلمیح دارد به آیه ۱۰۶ از سوره انبیا: « وَ مَا أَرْسَلْنَا كَ أَلَّ رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ»
- ۶) چه غم دیوار امّت را که دارد چون تو پشتیبان؟
چه باک از موج بحر آن را که باشد نوح کشتیان
تلمیح دارد به داستان حضرت نوح .
- ۷) آن کسی را که در این مُلک سلیمان کردیم
ملت امروز یقین کرد که او اهرمن است

بیت تلمیح به ماجراهی حضرت سلیمان دارد. راز فرمانروایی و قدرت وی در انگشتی وی بود که می گویند: اسماء پروردگار بر آن حک شده بود و چون اهربیمن به ترفندی آن را به دست آورد، به جای سلیمان بر تخت نشست و سلیمان آواهه شد.

۸) با آنکه جیب و جام من از جام و می تهی است ما را فراغتی است که جمشید جم نداشت

جمشید جم: تلمیح به داستان جمشید پادشاه پیشدادی

۹) ای دیو سپید پای دریند ای گند گیتی ای دماوند تلمیح به هفت خان رستم و جنگ با دیو سپید

۱۰) صد تیغ جفا بر سر و تن دید یکی چوب تا شد تهی از خویش و نی اش نام نهادند

تلمیحی به «ریاضت» صوفیانه و عارفانه دارد که باید با تحمل رنج ها و جفاها، از خود تهی شد

۱۱) حتی درختش، غارش، کوهش، هر صخره سنگش و سنگریزه اش آیات وحی را بر لب دارد و زبان گویای خدا می شود

تلمیح به آیه قرآنی: يسْبَحَ اللَّهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَ مَا فِي الْأَرْضِ

۱۲) ناله های گریه آلود آن روح دردمند و تنها را می شنوم. ناله های گریه آلود آن امام راستین و بزرگم را که در کنار آن مدینه پلید و در قلب آن کویر بی فریاد، سر در حلقوم چاه می برد و می گریست.

تلمیح دارد به ماجراهی سخن گفتن حضرت امیر با چاه

۱۳) این دریای سبز معلقی که بر آن مرغان الماس پر، ستارگان زیبا و خاموش، تک تک از غیب سر می زند تلمیح به باور گذشتگان که آسمان را به رنگ سبز می پنداشتند.

مزرع سبز فلک دیدم و داس مه نو یادم از کشته خویش آمد و هنگام درو

۱۴) آب جیحون فرو نشست؛ ریگ آموی پرنیان شد؛ بوی جوی مولیان مدهوشم کرد

تلمیح به شعر رودکی

بوی جوی مولیان آید همی یاد یار مهربان آید همی

ریگ آموی و درشتی راه او زیر پایم پرنیان آید همی

آب جیحون از نشاط روی دوست خنگ ما را تا میان آید همی خنگ (اسب)

ای بخارا شاد باش و دیر زی میر زی تو شادمان آید همی

۱۵) دارد اسارت تو به زینب اشارتی از اشتیاق کیست که چشمت کشیده راه

تلمیح دارد به واقعه عاشورا و اسارت حضرت زینب

۱۶) از دوردست می رسد آیا کدام پیک؟ ای مسلم شرف، به کجا می کنی نگاه؟

بیت تلمیح دارد به ماجراهی «مسلم بن عقیل» فرستاده امام حسین(ع) به سوی کوفیان.

۱۷) ترسم تو را بیند و شرمندگی کشد یوسف، بگو که هیچ نیاید برون ز چاه

بیت، تلمیح دارد به داستان حضرت یوسف

۱۸) یک کربلا شکوه به چشمت نهفته است ای روپه مجسم گودال قتلگاه

بیت تلمیح دارد به واقعه عاشورا و گودال قتلگاه و نیز روضه خوانی در سوگ حضرت.

۱۹) چنان آمد اسپ و قبای سوا ر که گفتی سمن داشت اندر کنار

تلمیح دارد به ماجراهی به آتش افکندن ابراهیم

چو بخشایش پاک یزدان بود دم آتش و آب یکسان بود

تلمیح دارد به ماجراهی به آتش افکندن ابراهیم

۲۰) مشغول تماشا و ورانداز این مخلوق کمیاب و شیء عجاب بودم

شیء عجاب: تلمیح به سوره ص، آیه ۵ دارد «ان هذا لشیء عجاب» برای بیان شگفتی به کار می رود.

۲۱) مزینان از هزار و صد سال پیش، هنوز بر همان مهر و نشان است که بود

ضرب المثل است برگرفته از این بیت حافظ: گوهر مخزن اسرار همان است که بود

حقه مهر بدان مهر و نشان است که بود

۲۲) چند صباحی تا حبشه ۲ و قلب افریقا نیز پیش راند اما همه می دانیم که «دولت مستعجل» بود

اشاره به بیت حافظ: راستی خاتم فیروزه بواسحاقی خوش درخشید ولی دولت مستعجل بود

تضمین

۱) گفتی «به روزگاران مهری نشسته» گفتم: «بیرون نمی توان کرد حتی به روزگاران»

شاعر در سرودن این شعر به غزل زیر از سعدی نظر داشته و بخش هایی از یک بیت را تضمین کرده است

۲) «در کویر خدا حضور دارد» این شهادت را یک نویسنده رومانیایی داده است

نقل قول از نویسنده رومانی

کنایه

۱) پریشان روزگار کنایه از بدبخت

۲) سر به جیب مراقبت فروبden: کنایه از تأمل و تفکر عارفانه است

۳) دامن از دست من برفت: کنایه از اینکه اختیار را از دست دادم؛ غرق چیزی شدم و خود را فراموش کردم.

۴) هموار نبودن راه: کنایه از نابسامانی اجتماعی. یعنی شرایط و فضا نامساعد است، جامعه فسادزده است

۵) نقشی ز پود و تار نیست: کنایه از نخ نما بودن و فرسودگی جامه

۶) از آفتاب خوب تر شدن: کنایه از رسیدن به جایی که زیباترین و درخششترین ترین جزء این عالم مادی به نظر انسان نیاید.

۷) از پای تا سر: کنایه از همه وجود، مراتعات نظیر و تضاد

۸) در دل مدار هیچ؛ یعنی نگران این زندگی دنیایی نباش

۹) غرقه به خون شدن: کنایه از کشته و شهید شدن

۱۰) از قلم افتادن: کنایه از فراموش شدن

- (۱۱) صاحب قلم: به کنایه اندیشمند، ادیب و نویسنده
- (۱۲) پای دربند: کنایه از زندانی، گرفتار
- (۱۳) با شیر سپهر پیمان بستن و با اختر سعد پیوند کردن کنایه: ارتفاع و بلندی کوه دماوند
- (۱۴) سوخته جان: کنایه از شاعر رنج دیده
- (۱۵) سوزد جانت: کنایه از نابودی
- (۱۶) سیاه بخت: به کنایه بدبخت
- (۱۷) معجر از سر کشیدن: کنایه از ترک درماندگی و سستی
- (۱۸) بر اورند نشستن: کنایه از به دست گرفتن قدرت
- (۱۹) از بن برکنند و از ریشه برکنند کنایه: نابودی و ویرانی
- (۲۰) به دیده مُتّ: کنایه از با میل و علاقه کاری را انجام دادن
- (۲۱) از دیوار راست بالا رفتن: کنایه از کار دشواری را انجام دادن
- (۲۲) با یک کاسه ماست، با آب یک دریاچه دوغ درست کنیم کنایه: کار ناممکن کردن
- (۲۳) سلنّه سلنّه: آرام آرام. کنایه است؛ یعنی آویزان و بی حال.
- (۲۴) مثل بچه خر روی زمین نشستن کنایه: آرام و بی سروصدا کاری انجام دادن
- (۲۵) خیلی تابلو هستی: کنایه از اینکه در دید هستی، آشکار هستی
- (۲۶) زبان آدمیزاد حالیش نیست: کنایه از زبان نفهم بودن
- (۲۷) این جای کار را دیگر نخوانده بودیم کنایه: پیش بینی نکردن عملی در موقعیتی خاص
- (۲۸) دل توی دلمان نیست: کنایه از شادمانی و انتظار برای تحقق امری خواشیدن
- (۲۹) موبه مو توضیح دادن کنایه: بسیار دقیق و مفصل امری را شرح دادن
- (۳۰) از تعجب شاخ درآوردن کنایه: تعجب و شگفت زدگی فراوان، بسیار شگفت زده شدن
- (۳۱) آب به دهان خشک شدن: کنایه از متعجب شدن آب به دهان خشک شدن = از تعجب شاخ درآوردن
- (۳۲) پرده دریدن: کنایه از آشکار کردن راز
- (۳۳) راه پرخون: کنایه از شدت رنج و سختی راه عشق
- (۳۴) بی گاه شدن روز: کنایه از سپری شدن روزهای زندگی
- (۳۵) روز دیر شدن: کنایه از ملول و خسته شدن
- (۳۶) کوتاه کردن سخن: کنایه از پایان بردن کلام و سخن نگفتن
- (۳۷) دامن کسی را گرفتن: به کنایه، متولّ شدن به کسی
- (۳۸) رخت نهادن: کنایه از اقامت کردن
- (۳۹) مهر بر دل نشستن: کنایه از عاشق شدن
- (۴۰) چشم داشتن بر کسی یا چیزی: کنایه از امیدوار بدان کس یا بدان چیز بودن
- (۴۱) از آن چشم می زد: از آن فرمان می برد، از آن می ترسید.
- (۴۲) دلگرمی: کنایه از امیدواری. / دم سردی: کنایه از یأس و نامیدی، افسردگی

- (۴۳) چیزی را گرم داشتن و چراغ را روشن نگه داشتن : کنایه از پر رونق نگه داشتن و ارزشمند کردن
- (۴۴) راه کسی را پیش گرفتن: کنایه از دنبال کردن روش و طریقه
- (۴۵) چشم به راه بودن: کنایه از منتظر بودن، انتظار کشیدن
- (۴۶) گرم چیزی بودن: کنایه از مشغول و سرگرم بودن
- (۴۷) شکفتن گل های الماس: کنایه از پدیدار شدن ستار گان
- (۴۸) سرد و بی روح بودن : کنایه از دلپذیر نبودن
- (۴۹) مزه چیزی را زیر دندان داشتن: کنایه از احساس خوبی از آن (غذا) در خاطر داشتن
- (۵۰) باد و باران خورده: کنایه از کشیف بودن
- (۵۱) قند در دل آب شدن: کنایه از میل شدید به چیزی داشتن
- (۵۲) اسم و رسم داشتن: کنایه از معروف بودن
- (۵۳) زمین گیر: کنایه از ناتوان
- (۵۴) کنایه ها: دو دل: مردد، شک دار
- (۵۵) گندم ها هنوز خوش نبسته اند: هنوز نرسیده اند
- (۵۶) آب خوش از گلوبیش پایین نمی رود: آرامش ندارد.
- (۵۷) جوجه کبک ها، خط و خال انداخته اند: بزرگ شده اند
- (۵۸) پا به رکاب گذاشت: کنایه از حرکت کردن
- (۵۹) بال و پر گشودن: کنایه از بسیار خوشحال شدن
- (۶۰) گشاده دستی: کنایه از سخاوت داشتن و بخشش کردن /
- (۶۱) کنایه: از خویشتن بت ساختن؛ یعنی مغور شدن
- (۶۲) سنگ را بر سبوی زدن: کنایه از خطر کردن و آزمایش کردن
- (۶۳) پراندیشه گشتن: کنایه از نگران و مضطرب شدن
- (۶۴) به گفتن نشاند: کنایه از روب هرو کرد.
- کنایه از آرامش نیافتن و بدگمانی است
- (۶۵) «روشن نگشتن روان» و «ایمن نگردیدن دل»
- (۶۶) دل شستن: خود را رها کردن، قطع امید کردن
- (۶۷) شب آمد به روز: و کنایه از تاریک شدن هوا
- (۶۸) بربان شدن: کنایه از اینکه غمگین شدن
- (۶۹) همی خاک نعلش برآمد به ما: کنایه از سرعت و تاخت و تاز اسب
- (۷۰) نماز بردن: کنایه از تعظیم کردن
- (۷۱) نرم سخن گفتن: کنایه از مهربانی کردن
- (۷۲) تپش یافتن: کنایه از هراسیدن
- (۷۳) خون گریستان: کنایه از غم و اندوه بیش از اندازه
- (۷۴) سمن در کنار داشتن: کنایه از آرامش و تندرستی و آسیب ندیدن

- (۷۵) موی کندن: کنایه از شدت خشم و اندوه
- (۷۶) بیداد کردن سرمای دی: تشخیص و کنایه از سرمای شدید
- (۷۷) خونگرم بودن: کنایه از شاد و صمیمی بودن
- (۷۸) آتشین پیغام: کنایه از گرم و جذاب بودن کلام
- (۷۹) مست شور و گرم گفتن بود: کنایه از اینکه با عشق و حرارت بسیار سخن می گفت.
- (۸۰) لبخند از لبیش گم نمی شد: کنایه از اینکه همیشه خندان بود
- (۸۱) طعمه بودن: کنایه از در اختیار خود نبودن و گرفتار بودن
- (۸۲) حس و هوش از تن رفتن: کنایه از ضعف و ناتوانی و درماندگی
- (۸۳) داشت می خوابید: کنایه از مردن
- (۸۴) یاد زنده: به کنایه تازه و فراموش نشدنی
- (۸۵) کمند شست خم: کنایه از بلند بودن کمند(طناب)
- (۸۶) ملک انداختن: کنایه از پادشاهی و قدرت را رها کردن
- (۸۷) گم کرده راه کنایه: اوج حیرت و سرگردانی
- (۸۸) جهان از شما زیاد دیده ام: کنایه از اینکه بیشتر از شما عمر داشته ام.

مجاز:

- ۱) لب و دندان سنایی همه توحید تو گوید
لب و دندان مجاز از کل وجود
- ۲) ابر و باد و مه و خورشید و فلک در کارند
مجاز از همه اجزای عالم
- ۳) خواب و خورت ز مرتبه عشق دور کرد
آنگه رسی به خویش که بی خواب و خور شوی
خواب و خور: مجاز از زندگی مادی
- ۴) هر گز دلم برای کم و بیش غم نداشت آری نداشت غم که غم بیش و کم نداشت
کم و بیش: مجازاً و استگی ها؛ نیازهای مادی
- ۵) در دفتر زمانه فتد نامش از قلم هر ملتی که مردم صاحب قلم نداشت
قلم: مجاز از اندیشه
- ۶) در پیشگاه اهل خرد نیست محترم هر کس که فکر جامعه را محترم نداشت
پیشگاه: مجاز از دیدگاه و نظر / جامعه: مجازاً مردم جامعه
- ۷) تو مشت درشت روزگاری از گردش قرن ها پس افکند
روزگار: مجازاً مردم روزگار
- ۸) ای مشت زمین بر آسمان شوبروی بنواز ضربتی چند
زمین: مجازاً مردم
- ۹) ای مادر سر سپید، بشنو این پند سیاه بخت فرزند
سر: مجازاً موی سر
- ۱۰) برکش ز سر این سپید معجر بنشین به یکی کبود اورند
اورند: مجازاً شأن و شوکت و تخت شاهی
- ۱۱) کز نیستان تا مرا ببریده اند از نفیرم مرد و زن نالیده اند
مجاز از همه هستی

<p>(۱۲) سینه خواهم شرحه شرحه از فراق</p> <p>تایگوییم شرح درد اشیاق</p> <p>سینه: مجازاً دل عاشق</p> <p>(۱۳) محرم این هوش جز بی هوش نیست</p> <p>مر زبان را مشتری جز گوش نیست</p> <p>زبان: مجاز از سخن و کلام / گوش: مجازاً شخص دردآشنایی است که از درد و ناله آن گوینده باخبر است</p> <p>(۱۴) یک روز دنیایی به روم چشم داشت و از آن چشم می زد</p> <p>دنیا: مجازاً مردم روزگار</p> <p>(۱۵) صد تیغ جفا بر سر و تن دید یکی چوب</p> <p>تا شد تهی از خویش و نی اش نام نهادند</p> <p>چوب: مجاز از درخت نی</p> <p>(۱۶) همواره فلسفه از آن سخن می گوید و مذهب بدان می خواند</p> <p>فلسفه: مجاز از فیلسوفان</p> <p>مذهب: مجاز از اهل دین، علمای مذهبی</p> <p>(۱۷) که هر چند فرزند، هست ارجمند</p> <p>دل: مجاز از وجود</p> <p>دل شاه از اندیشه یابد گزند</p> <p>(۱۸) پر اندیشه شد جان کاووس کی</p> <p>جان: مجاز از وجود</p> <p>ز فرزند و سودا به نیک پی</p> <p>(۱۹) نهادند بر دشت هیزم دو کوه</p> <p>جهان: مجاز از جهانیان</p> <p>جهانی نظاره شده هم گروه</p> <p>(۲۰) سراسر همه دشت بربان شدند</p> <p>دشت: مجاز از مردم</p> <p>بر آن چهر خندانش گریان شدند</p> <p>(۲۱) یکی تازی ای برنشسته سیاه</p> <p>ماه: مجاز از آسمان</p> <p>همی خاک نعلش برآمد به ماه</p> <p>(۲۲) سر پر ز شرم و بهایی مراست</p> <p>سر: مجاز از وجود</p> <p>اگر بی گناهم رهایی مراست</p> <p>(۲۳) چواز کوه آتش به هامون گذشت</p> <p>شهر و دشت: مجاز از مردم حاضر در شهر و دشت</p> <p>خروشیدن آمد ز شهر و ز دشت</p> <p>(۲۴) مگر سر پادشاهی نداری ؟</p> <p>سر: مجاز از فکر و اندیشه</p> <p>(۲۵) سورت سرمای دی بیدادها می کرد</p> <p>دی: مجاز از زمستان</p> <p>(۲۶) مرد نقال آن صدایش گرم، نایش گرم</p> <p>نای: گلو / مجاز از صدا</p> <p>(۲۷) و دمش، چونان حدیث آشنایش گرم</p> <p>دَم: نفس مجازاً حرف و حدیث</p> <p>(۲۸) باز چشم او به رخش افتاد</p> <p>چشم: مجاز از نگاه</p> <p>(۲۹) نان را از من بگیر، اگر می خواهی، هوا را از من بگیر</p> <p>نان و هوا: نان، مجاز از خوردنی و هوا مجاز از تنفس؛ و مجموعاً مجاز از زندگی و نماد زندگی</p> <p>(۳۰) الهی سینه ای ده آتش افروز</p> <p>در آن سینه دلی وان دل همه سوز</p> <p>سینه: مجاز از وجود</p>	<p>اغراق:</p> <ol style="list-style-type: none"> ۱) ای گنبد گیتی ای دماوند ۲) نهادند بر دشت هیزم دو کوه ۳) بیامد دو صد مرد آتش فروز ۴) یکی تازی ای برنشسته سیاه ۵) به سوزی ده کلام را روایی
--	--

« ورود به سایت

بانک جزوات
دیجی کنکور

وبسایت دیجی کنکور، بزرگترین مرجع جزوات از ابتدایی تا کنکور

دیجی کنکور
رسانه دانش آموزان موفق
DigiKonkur.com